

Јара над равницом – Ирена Бодић

КУЋА НА СТРМИНИ

Из неслућеног
враћа се човек
својим ожиљцима.

Свет је исти
као пре.

Деца се играју
уживљена, ноћу звезде
а сунца дању.

Прошлост је са
садашњости загрљена.

Промичу љубавни
парови.

Жена лежи на леђима
чека, не би жене не би
ни човека већ људско месо.

Пецкају муве баченог
ко икру, ољуштеног истестереног
у градском мраку где

Fräulein in Weiß¹ размештају
цвеће у време пре време после.

Свет се креће жудњом насутим
путевима времена прошлог и
времена будућег.

Утеши ме, омами
да трава расте мени, да
дрвеће говори, да небо пева,
да сам с птицом грло заменила.

Куд ћемо отићи
када оробљени
спасење дочекамо, где
клизнути, да ли у старе навике?

Да ли ћемо се препознати
љубавници и знанци
када се изблиза у очи погледамо?

Ко ће нас волети
овакве од беси хладне?

¹ Госпођица у белом

БУДИ ПЕСМА МОЈОЈ ДУШИ

Видех облак човеку
сличан.

Главу, руке, леђа и косу
која се мрси у ветра сплет и
румене се младежи као
пеге на хрбату младе срне.

Свети глас сунца (оно пева)
пун је густе црвене крви,
небеска жила отекла и спласла
ткиво сапето у тело држи.

Мој притајени крик
не можете чути

Божуре, Божуре
слушам човек свира и
меким гласом пева.

Божуре, Божуре и
њише се тромо и
њише се тромо.

Месец му златна
огрлица.

Божуре, Божуре
тугованко.

Племенита песмо
срца.
Звезде блéде
И месец блéди.

Чупа зора
звезде с неба.

Капају капи,
велике капи.
(још не личе на крв)

Божуре, Божуре.

Ветар доноси
мирис комине
од опалих звезда.

Умишљам шум
пљука лица,
пљука шљива,
гозбену трпезу
лета и зима.

Разбијам влажно-сјајну
љуштуру плода заробљеног
међу бедрима велике мајке.

На балзамну љубав
мирише трава, прашина,
ваздух, вода.

...тешка је тиха свирка
неко тужну песму пева.

Ах ,доста је, доста!

Питам се знаш ли
изговорити свете речи
када старе чујеш?

Волим те.

О ПЕСНИКИЊИ

Ирена Бодић рођена је 8. јуна 1959. године у Тителу. Њен отац се, трбухом за крухом, као шесто дете у својој породици, често селио, али се скрасио у Зрењанину где је Ирена завршила основну и средњу школу.

Књижевност и сликарство воли од како зна за себе, а такође и слика и пише поезију од ране младости о тек с појавом интернета и друштвених мрежа, осмелила се да своју поетику подели са другима.

Објавила је збирку песама „Панонске несванулице“ (2020).

Живи у Жабљу.